

Почти същата цена сж имали платоветъ и 15 години по-късно. Презъ 1605 година Рести е отбелязалъ на последната страница въ своята търговска книга внесени 91 лакета отъ същия платъ по 180 аспри¹⁾.

Отъ други извори разбираме, че нѣкои отъ платоветъ, внасяни въ българскитъ земи като анконска фабрикация, носили названието „рашете“. Въ завещанието на софийския търговецъ Пиетро ди Паоло отъ 1634 г. се вижда, че той е изнасялъ за Анкона вълна въ голѣми количества, а внасялъ т. н. *rascette anconitani*²⁾. За подобни „рашете“, съ които се търгувало въ земитъ на полуострова, се говори въ нѣкои източници и отъ по-ранна епоха.

Най-скжпитъ платове, — но затова и най-малко продавани въ българскитъ земи, — сж били т. н. *panni di setta* — копринени платове. Дубровчанитъ сж внасяли въ Балканския полуостровъ подобни платове, „свилъне таканице“ или „свилъ“ още презъ 13 в.³⁾ Тѣ сж срещали голѣма конкуренция отъ страна на търговци, които внасяли подобни стоки въ по-голѣми количества отъ Цариградъ, Сирия, Испания и пр. Подобни скжпи материи българитъ сж получавали често презъ 8—9 в. подъ формата на данъкъ отъ византийскитъ императори. Презъ 11 в. тѣ купували такива платове отъ цариградското тържище, обаче, съ разрешението на градския префектъ⁴⁾.

Скоро, следъ като дубровчанитъ почнали да внасятъ копринени стоки въ Турция, голѣма известностъ получили коприненитъ материи, произвеждани въ Ломбардия и Тоскана. Презъ 14 в. въ България проникнали венецианскитъ копринени платове, особено следъ 1352 година, когато заседнали първитъ венециански колонисти въ Варна.

Следъ заселването на турцитъ въ полуострова, венецианскитъ копринени платове намирали сигуренъ пазаръ въ Цариградъ въ двора на султана и висшитъ турски власти. Въ доклада на Марино Кавали се казва, че къмъ срѣдата на 16 в. Венеция внасяла ежегодно въ Цариградъ за повече отъ 250,000 дуката разни стоки, между които на първо мѣсто сж били коприненитъ платове⁵⁾. Отъ друга страна дубровничкитъ търговци внасяли по сухо презъ Сърбия подобни стоки. Тѣ били длъжни всѣка година да даватъ на турски паши и бегове между другото копринени материи. Презъ 1568 и 1586 г. намираме между нарежданията отъ Дубровникъ до софийскитъ колонисти две заповѣди за даряване висши турски власти съ разни копринени материи⁶⁾. Споменати сж освенъ *panni* и *drappi di setta*, още т. н. велури (*veluto*). Това били копринени кадифета (велури) отъ разни цвѣтове. Сведенията за вноса на такива стоки въ Турция сж твърде ограничени. Отъ едно

¹⁾ „1605. Panni anconitani con Matteo Resti deve dare addi 20 Magio aspri 6406 tanti . . . per nostra ratta di braccia 91½ . . . vendute . . . ad aspri 180 . . . e sono aspri 16470 in tutto debitor detto“ н. т. 204 V^o.

²⁾ „ . . . Tengo nelle mani delli servitori di s. Agostino Tudisi pezze cinque di rascette anconitane . . . “ т. 61 f. 38 V^o.

³⁾ Закон. Спомен. стр. 152.

⁴⁾ Ср. по-подр. Stöckle, A. I. Spätrömische und byzantinische Zünfte. Leipzig, 1911 стр. 24—36, 104—111.

⁵⁾ „ . . . non si manda piu di 250,000 ducati di capitale all'anno fra panni di setta, di lana . . . “ Вж. споменатия на стр. 142 заб. 5 докладъ на Марино Кавали.

⁶⁾ Lett. e com. т. 35 f. 145, 158.